

El cingle i el camí ral

NATURA URBANA. Als límits del municipi de Manresa, trobem un mirador singular. Una frontera que ens mostra la continuïtat de l'ocupació humana.

El pont de Vilomara. Fotografia: Ignasi Cebrian

És on Manresa canvia de nom, on es transforma en el poble del Pont de Vilomara i aquest en el parc natural de Sant Llorenç del Munt i l'Obac. És un balcó natural, una cinglera de 120 metres d'alçada sobre el riu Llobregat, a la llera del qual hi ha la frontera entre municipis. El punt més alt del cingle és a 341 metres d'alçada. És el cingle de Punta Sabata.

La feina erosiva de l'aigua del riu és la que ha erigit aquesta cinglera. La part superior del cingle està constituïda per materials d'origen marí molt difícils d'erosionar. A la part inferior, el pendent es suavitza fins a la riba. Els materials erosionats de més amunt han anat afaiçonant el pendent. Aquí trobem un dels garrigars més extensos del terme de Manresa, amb garrics, llentiscles i alguna alzina, que ajuden a evitar l'erosió del vessant.

Des del cingle, de nord a sud, entrelluquem la resclosa del pont Nou, de la qual surt un canal al costat de la riba esquerra del riu; el Pont Nou, per on passen actualment els cotxes, al costat sud del qual desemboca la riera de Santa Magdalena; i més al sud albirem la silueta de Montserrat.

També distingim el pont vell de Vilomara, el pont gòtic restaurat, construït el 1369, amb 130 metres de llarg i nou admirables arcs que culminen en quatre apartadors. El pont enllaça el municipi del Pont de Vilomara i Rocafort amb el raval de Manresa o barri del Manresà. Era una infraestructura clau, ja que en travessar-lo s'accedia amb facilitat al camí ral que anava fins a Barcelona.

Just a l'est del Pont de Vilomara, on finalitzen les darreres cases, comença, gairebé a menys d'un quilòmetre de Manresa, i en terme municipal del Pont de Vilomara i Rocafort, el serrat dels Trons, que ja forma part del parc natural de Sant Llorenç del Munt i l'Obac. Precisament és aquí per on enfilava el camí ral que duia cap a Barcelona, passant per el coll Gipó, la Morella, la riera d'Arenes, Matadepera, Sabadell? Abans de l'arribada del ferrocarril a Manresa, el 1859, es necessitaven tretze hores per arribar a Barcelona. Ara triguem una hora justa, massa estona pels temps en què vivim.